

fra sine Bølgere, er det dog vistnok ganske naturligt, at han, naar han er vidende om sine Bølgeres Anskuelse, handler overensstemmende med dem, forsaavidt han inden at gjøre Brud paa sine egne Grundsaetninger kan gjøre det. Det er et lykkeligt Forhold, hvor Saadant finder Sted. Det har været mig magtpaaliggende at erfare, hvorledes man tænker omkring i Landet, og hvor jeg har været, har jeg ønsket, at man vilde udtale sig om Stemningen angaaende det omtalte Punkt. Seg, kan da forstikke, at jeg ikke har mødt en eneste Udtalelse, som gik ud paa, at nogen som helst Afvigelse eller Bøvelse skulde finde Sted med Hensyn til de Ordre. Dette har dog nogen Betydning, kjøndt jeg vel veed, at det ikke her kan være afgjørende. For mig er det ligemeget, om det er Saa eller Mange, der fritages, thi gaaer man først ind paa at indrømme en Fritagelse eller Bøvelse, er der gjort Brud paa det store Princip, som er blevet opstillet i Hørloven. Seg, maa tilstaae, at jeg, hver Dag har seet efter paa min Plads, om der ikke skulde være omdeelt et eller andet Andragende fra Geistligheden, gaaende ud paa, at man endelig ikke i denne Retning maatte stille Geistlige anderledes end alle Andre. Dette havde jeg som sagt ventet, men jeg er hidtil bleven skuffet. Ved alle andre Veiligheder, hvor Discussionen her har streffet ind paa Geistlighedens Gebet, f. Ex. i sidste Sæssion, under Valgmenighedslovens Behandling eller med Hensyn til Spørgsmaalet om at sætte Geistligheden paa fast Lønning, har man jo seet Biskoppe, Præstebøvegesler og Præstere, og Skolekrister i Mængde, men med Hensyn til det Punkt, som nu foreligger, hæver der sig ikke en eneste geistlig Stemme for at udtale sig om, at Geistlige i den her omhandlede Henseende maae blive stillet lige med alle andre Statsborgere. Seg, tilstaaer, at det havde været Danmarks Geistlige god, om Saadant var skeet — jeg vil ikke gaae til Modsetningen. Den høitærede forrige Justitsminister yttrede — det er kun et Par Ord — at den naturlige Ret, enhver har til at deeltage i sit Lands Forsvar, denne Borgerret er ikke bestaaen de Paagældende; det berøer paa enhver, hvorvidt han vil det

eller ikke? Saa deri ligger det netop; saasnart en Mand selv vil det, er det ham ikke formeent, det forstaaer sig; men det som for alle Andre er en Borgerpligt, skal for den Geistlige ikke være nogen Pligt; men fuldstændig overladt til hans frie Villie. Dette stiller imidlertid de Geistlige i et stærkt Forhold til Befolkningen. Man sig, hvad man vil, man kunde her let faae Anledning til at huffe paa den gamle Talemaade: Hvilkken Lighed er der mellem en Geistlig og en Veiviser paa en Landevej? hvor paa Svaret er, at Begge vise den rette Vej, men Ingen af dem gaaer den.

Da Ingen yderligere begjærede Ord, gik man til Afstemning over Lovforslagets Obergang til anden Behandling, som vedtoges eenstemmig med 63 Stemmer.

Ændringsforslag til Sagens anden Behandling indkaldtes til Torsdag Middag Kl. 1.

Den næste Sag paa Dagsordenen var den første Behandling af „Udkast til Lov om Bøvelag for Contobøvdgifter til Embetet som Herredsfoged og Skriver i Hvetbo Herred“ (Lovudkastet findes i Tillæg A. S. 1437 ff.)

Sjörning: Seg, finder, at det er noget paafaldende og trænger til forklaring, at efterat Udvalget og Justitsministeren i forrige Samling lykkelig og vel vare blevene enige om, at disse forskjellige Contobøvdlovsforslag burde samles i een Lov, og efterat det netop siden den Gang er begyndt en ny Era i Regjeringens Omgang med Tryk og Papirarbejde, sparsommelig Retning, disse forskjellige Lovforslag nu alligevel blive forelagte stiftetvis.

Justitsministeren: Seg, antager, at Grundten til, at disse Lovforslag forelægges enkeltvis, egentlig talt ikke er det ærede Medlem ubekjendt. Grunden er jo ganske simpel, den, at der i enhver Sæssion forelægges flere af den Art Love, og man vil da ikke udsætte sig for, at de alle skulle standses først der